

Arrest

nr. 149 855 van 22 juli 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 28 maart 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 12 december 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 oktober 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 12 december 2012 beslist de gemachtigde deze aanvraag onontvankelijk te verklaren. Op dezelfde dag geeft hij de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

“(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.10.2012 werd ingediend door :

S., S. (R.R.: xxx) geboren te BUMMA AMRITSAR op (...)1978 nationaliteit: India adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1960, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 01.06.2009 in België verblijft, zich geïntegreerd heeft, gewerkt heeft en ter staving een arbeidskaart C, loonbrieven en een arbeidsovereenkomst voorlegt, een aardig mondje Nederlands zou spreken, een cursus Nederlands gevolgd heeft en ter staving een resultatenblad van een cursus Nederlands voorlegt, de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd heeft en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Hij diende een asielaanvraag in op 06.09.2010, die afgesloten werd op 28.03.2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De duur van de procedure - namelijk iets minder dan zeven maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, omdat hij een belangrijk persoon, MS voor wie hij als lijfwacht zou gewerkt hebben, met drugs zou bezig gezien hebben. Hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene deze vrees op geen enkele wijze staft en het hier dus louter bij verklaringen blijft. Ook de voorgelegde processen-verbaal zijn wat deze elementen betreft louter gebaseerd op de verklaringen van verzoeker zelf. Dit is onvoldoende om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Het komt de betrokkene toe zijn beweringen te onderbouwen met op zijn minst een begin van bewijs. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene dit element reeds heeft aangehaald in het kader van zijn asielaanvraag, die afgesloten werd met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van de asielinstanties. (...)”

“(...) In uitvoering van de beslissing van H.J., Attaché, (...) wordt aan de genaamde:

S., S. (...) het bevel gegeven (...) het grondgebied van België te verlaten (...) tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° Hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Hij werd niet erkend als vluchteling en werd geen subsidiaire bescherming toegekend bij beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 28.03.2011.

Hij is niet gemachtigd tot het verblijf: zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de wet van 15.12.1980, ingediend op 08.10.2012, werd onontvankelijk verklaard op 12.12.2012. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

“(...) ENIG MIDDEL : Schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 15 december 1980. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van de zorgvuldigheidsplicht. Machtsmisbruik. Schending van het gelijkheidsbeginsel.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De bestreden beslissing stelt dat de ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden vormen en dat verzoeker een aanvraag kan doen in zijn land van herkomst op basis van artikel 9, tweede alinea van de vreemdelingenwet.

Concreet stelt de bestreden beslissing in het kader van de onontvankelijkheidsverklaring dat de elementen van integratie, werk, kennis Nederlands, maatschappelijke oriëntatie de aanvraag in België niet machtigen.

Verder stelt de bestreden beslissing dat de elementen in verband met zijn vrees voor terugkeer naar India niet worden gestaafd en dat hij die reeds zou aangehaald hebben in zijn afgewezen asielaanvraag.

Verzoeker betwist de afwijzing van de buitengewone omstandigheden.

Vooreerst wordt er in de beslissing geen rekening gehouden met de door verzoeker als feitelijke gegevens aangebrachte elementen in verband met de mensenhandel. Hoewel deze klacht zonder gevolg is geklasseerd, kan dit nog steeds aanleiding geven tot een burgerlijke of strafrechtelijke procedure in België, waarbij verzoeker dient aanwezig te zijn.

Bovendien is hij in deze zaak naast eiser ook een belangrijk getuige, en wanneer hij zou gedwongen worden om de regularisatie in India aan te vragen, is het vanzelfsprekend dat de actualiteit van deze problematiek van mensenhandel en oplichting, zou gehypothekeerd worden. Met dit gegeven houdt de bestreden beslissing geen rekening.

De bestreden beslissing gaat ook voorbij aan de lange duur van het verblijf in België, in feite sedert voorjaar 2008, of ruim vijf jaar. Er wordt dogmatisch gesteld dat al de aangehaalde elementen 'de aanvraag niet verantwoorden', zonder specifiek te zeggen waarom dit niet het geval is. Het maakt in dat kader van 'integratie' ook een verschil dat verzoeker geruime tijd in het kader van zijn beschermd statuut in België heeft verbleven en ook legaal heeft gewerkt.

Ook met deze specifieke situatie wordt op geen enkele wijze rekening gehouden.

Er wordt ook voorbijgegaan aan het gegeven dat verzoeker, hoewel hij niet als vluchteling werd erkend, toch belangrijke elementen met betrekking tot zijn vrees voor terugkeer in Indië had voorgebracht, waaronder ook nieuwe elementen die niet in zijn asielaanvraag aan bod waren gekomen.

De bestreden beslissing voldoet niet aan de motiveringsverplichting.

De bestreden beslissing schendt dan ook de vermelde wetsartikels en dient vernietigd te worden. (...)"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Wat het aangevoerde machtsmisbruik betreft, dient gesteld dat het overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet aan de gemachtigde toekomt te onderzoeken of verzoeker in aanmerking komt voor een verblijfsmachtiging op grond van dit artikel. In casu kan geen sprake zijn van machtsmisbruik nu de verwerende partij niets anders gedaan heeft dan hetgene waartoe de wet haar machtigt, met name het beoordelen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. De verzoekende partij brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van haar situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als de verzoekende partij op een andere wijze werden behandeld. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De verzoekende partij betoogt als volgt: *"Vooreerst wordt er in de beslissing geen rekening gehouden met de door verzoeker als feitelijke gegevens aangebrachte elementen in verband met de mensenhandel. Hoewel deze klacht zonder gevolg is geklasseerd, kan dit nog steeds aanleiding geven*

tot een burgerlijke of strafrechtelijke procedure in België, waarbij verzoeker dient aanwezig te zijn. Bovendien is hij in deze zaak naast eiser ook een belangrijk getuige, en wanneer hij zou gedwongen worden om de regularisatie in India aan te vragen, is het vanzelfsprekend dat de actualiteit van deze problematiek van mensenhandel en oplichting, zou gehypothekeerd worden. Met dit gegeven houdt de bestreden beslissing geen rekening." De Raad stelt vast dat in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 8 oktober 2012 onder de titel 'buitengewone omstandigheden' niet wordt gerefereerd naar de klacht die de verzoekende partij zou hebben neergelegd wegens mensenhandel. Het is dan ook duidelijk dat de verzoekende partij dit element niet als 'buitengewone omstandigheid' heeft opgeworpen, waardoor de verwerende partij ook niet gehouden was te antwoorden op dit element.

Wat het langdurig verblijf in België en de beweerde integratie betreffen, stelt de Raad vast dat de stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Tenslotte betoogt de verzoekende partij als volgt: *"Er wordt ook voorbijgegaan aan het gegeven dat verzoeker, hoewel hij niet als vluchteling werd erkend, toch belangrijke elementen met betrekking tot zijn vrees voor terugkeer in Indië had voortgebracht, waaronder ook nieuwe elementen die niet in zijn asielaanvraag aan bod waren gekomen."* De verzoekende partij maakt echter op geen enkele concrete wijze aannemelijk welke 'nieuwe elementen' zij dan wel naar voor zou gebracht hebben. Bovendien betwist de verzoekende partij de volgende motieven niet op concrete wijze: *"Hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene deze vrees op geen enkele wijze staakt en het hier dus louter bij verklaringen blijft. Ook de voorgelegde processen-verbaal zijn wat deze elementen betreft louter gebaseerd op de verklaringen van verzoeker zelf. (...) Het komt de betrokkene toe zijn beweringen te onderbouwen met op zijn minst een begin van bewijs. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene dit element reeds heeft aangehaald in het kader van zijn asielaanvraag, die afgesloten werd met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."* Deze motieven blijven dus staan.

Tenslotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partij de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten niet betwist, zodat ze blijven staan.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC